

CANADA.

THE SWEDISH WEEKLY

ARG. XI

Winnipeg, Manitoba: Onsdagen den 30 December

No. 52

VID NYÅR!

Det växer en ton, den växer så stark
ut öfver de sofvande landen,
den stiger i flykt öfver skogar och mark
allt högre mot himlarnaden,
så rik som ett löfte, som längtan så lång:
Det ringar, det ringar till ottesång!

Där tåras en blick, där skälfer en hand,
där bätvar ett människohjärta,
där flamsår ur tvivel ett hopp uti brand,
där födes en fröjd ur smärta,
där skimrar ur ångslan den aning som tror:
I år, ack! år skall försona i flor.

Och händerna sträckas och blickarna le
i joblande svek mot det gamla;
de söka den dag, där i drömmar de se,
hur löften till blomster sig samla.
Men ensam i midvinternsmyning står kvar
en svinnande skugga, det året som var.

Jag ser dig, du döende bleke man,
ditt bristande öga mig tröter,
det synes mig fråga, om ännu jag fann
på jorden, hvad tid ej öter.
Jag fattar din kallande hand därvid:
Du gamla år, låt oss skiljas i frid!

Du lofvade mycket, ej allt du gaf,
ty ser jag de dagar som foro,
där runno väl tårar som droppar i haf
af sorgande smärta och oro.
Du gamla år, när jag tänker därpå,
du blef nog tungt att bära ändå!

Hvad sade du mig?—om jag minns klart,
hur mycket jag själf jag svikit,
hur mycket i trygghet jag velat, som snart
likt bristande bubbler vikit?
Gud nås oss alla för synd och brist!
Du gamla år, det minnes jag visst.

Det dagas i öster! Haf tack och haf frid,
du år, som ditt öga lycker!
Jag hälsar dig stilla, du nya tid,
hvad du lofvade mig i det gamla år!
Väl ser jag det ljusnar, men vägen är lång,
Det ringar, det ringar till ottesång!

Sigrd Elmblad

En rost ur boljorna.

— Vill ni inte göra en båtfärd
i dag, sir?

Männens röst lät mycket enträgen.
Ofte hade båtmännen ställt
samma fråga till honom, men
aldrig hade deras röst haft en sådan
bönfallande ton som denna efter-
middag vid Whitesea, där jag up-
pehöll mig under mitt korta enga-
gement vid därvarande varieteete-
ater.

— Nej, jag har verkligen inte
lust i dag, — svarade jag.
— Kommer ni bara ut på sjön,
så finner ni det nog trefligt.

Jag gaf honom då en shilling
och sade: — Se där, tag den och
gå sedan och sök upp dig en annan
passagerare.

Men han gaf mig slanten till-
baka.
— Nej — sade han allvar sam-
t — jag kan inte mottaga era på-
ningar som en gåfv.

Att en man i hans ställning af-
slog en drickespanning gjorde ett
så djupt intryck på mig, att jag
beslutade mig för att låta honom
ro mig ut. Hans ögon strålade
förhöjdt, då jag steg ned i båten,
och strax därefter roddes jag med
kraftiga årtug ut mot det öppna
hafvet.

Hans händer voro små och hvi-
ta; detta förem mig något be-
synnerligt hos en person, som hade
ett sådant yrke, och jag sade: —
Era händer skvallra om, att ni inte
länge har drivit det här yrket.

Det gled ett underligt leende
öfver hans ansikte och han svarade
de undvikande, men han fortsatte
att ro af alla krafter.

Det hängde en tät dimma öfver
stranden. Då denna ändtliga
skingrades var landet försvunnet.
Jag såg på min klocka och upp-
täckte, att vi hade varit en timma
ute på sjön.

— Det är på tiden att vända
om nu, — sade jag.

Han lästes, som han inte hör-
de det och rodde vidare.
— Vänd båten och ro hem igen!
— ropade jag högre.

Det kom intet svar. Förvånad
och kanske litet rädd öfver hans
plötsliga döfhet, ropade jag med
full hals:

— Är ni döf, människa? Hörde
ni inte, att jag sade, att ni skulle
vända?

Han såg upp — Jo, jag hörde
det nog, — sade han med ett lit-
ligt leende, — men jag har andra
atsikter.

— Hvad menar ni? Är ni galen?
Han slutade upp att ro, drog in
årona och stirrade på mig med ett
hatfullt uttryck.

— Om jag är galen? — sade han
slutligen, — är det ni, Walter Ro-
bertson, som har gjort mig till det.

— Detta måste vara ett skämt,
— sade jag så lugnt som möjligt,
— var ni förståndig, och om ni inte vill
ro mig hem, så gif mig årona.

Medan jag sade detta grep han
en åra, och innan jag kunde und-
vika slaget, föll den ned på mitt
hufvud med bedöfvande kraft. Jag
blef ögonblickligen medvetlös
och föll ned i båten med ett half-
kvädf skrik.

Då jag åter kom till medvetan-
de upptäckte jag att jag var bun-
den till händer och fötter. Båt-
mannen satt och stirrade på mig
med ögon, som lysta af den ondes
triumf.

— Nu, då ni inte kan röra er,
kanske ni vill ligga lugnt och höra
på hvad jag har att säga er, — sa-
de han långsamt.

Jag svarade inte, men låg och
väntade på hvad som skulle kom-
ma.

— Hör noga på, — sade han ur-
sinnigt. — För tre år sedan kom
en viss man till en by, icke långt
härifrån, och stal en ösktydig lät-
trogen flickas hjärta. Då hon inte
längre roade honom, lämnade han

henne, och den flickan sökte sin
graf i vågorna. Men hon hade en
bror, och den brodern svor, att
finna den skurk, som hade förstört
hennes unga lif, och döda honom
som en hnd.

Han tynade, torkade svetten
bort från pannan och fortsatte där-
på:

— En dag kom brodern till
Whitesea, där han sökte sitt uppe-
hälle som handlare. Så upptäck-
te han den skurken, som han va-
r på jakt efter, och lyckades narra
honom ombord i en båt, i det han
förefog, att han var båtman, me-
dan båten ägare var i ett ärende
uppe i staden. Skurken gick i
fällan, och då den lilla farkosten
var atom synvid från land, vak-
nade han till medvetande för att
finna sig i den mans våld, som ha-
de svurit att taga hans lif.

— Ja, svarade jag då han hade
tynat, — er berättelse är ver-
kligen mycket sorglig, men hvad rör
allt detta mig?

— Skurk och förförare! — ro-
pade han. — Den vidkommer er,
ty ni är Walter Robertson, som
begick den lägheten, som jag nyss
nämndt!

— Det är inte mitt namn, —
svarade jag kallt.

— Lögnare! — skrek han. — Se
här!

Ett ögonblick därefter hade han
dragit upp mina rockärmor, och
pekade nu på mina manschetter,
på hvilka stodo bokstäverna "W.
R." Genom ett högst otyckligt
sammanträffande är mitt namn
händelsevis Wilfrid Rivers, så att
mina initialer voro desamma, som
den obekante Walter Robertsons.

— Det tjänat icke till att, —
skrek han, — fortsatte han, — låder
en lång tid har jag sökt att finna er,
och äntligen har ödet gifvit er i
mina händer. För en vecka sedan
ärnade jag, att jag skulle ännu er,
på stranden vid Whitesea, ty min
syster visade sig för mig i en syn
och förklarade, att ni skulle vara
här i eftermiddag mellan klockan
tre och fyra. Och nu, då jag har
upptäckt er, skär det mig till ett
ert skamliga död!

Det var klart, att mannen var
galen, fast än utan tvivel min
märkvärdiga likhet med hans sys-
ters förförare hade bragt honom
att begå detta hemiska misstag.

Jag svar på, att jag inte är
den man, som ni anser mig vara,
— sade jag slutligen.

— Ingen
kvinna har någonsin haft orsak att
ångra om hon sammanträffat med
mig.

Han skrattade högt och länge,
en galen människas skritt.

— Dumheter! — skrek han. —
Tror ni att jag är ett barn, som ni
kan narra med era lögnar, såsom
ni narrade min syster?

— Då jag såg att mina ord inte
gjorde något intryck på honom,
sade jag långsamt:

— Hvad tänker ni nu göra?
— Han tänker bereda er samma
öde, som träffade min syster, sade
han kort. Hon ändade sitt lif i
böljorna, och vid alla makter!
drunkna skall ni också!

— Hjälp! Hjälp! Hjälp! — ropade
jag svagt.

— Skrik er hes, Walter Robert-
son, men hjälpen är långt borta
och döden mycket nära!

Jag förstod att han talade san-
ning. Jag kunde lika gärna ha
bedt en tiger om nåd, som denna
galna människa, här långt ute på
hafvet, och jag försökte att bereda
mig på det värsta.

Efter att länge ha suttit och be-
traktadt mig med en hatfull blick,
sade min ledsagare plötsligt:

— Vi skola dö tillsammans ni
och jag, om det kan vara till nå-
gon tröst för er. Då jag har kast-
at er öfver bord följer i g efter.
Läs nu era böner, om ni vill, för
er stund är snart kommen. Klock-
an fattas nu fem minuter i fem.
Då den är slagen fem, är er sista
stund kommen.

Jag slöt ögonen och bad en kort
bön, medan den olyckliga män-
niskan satt böjd öfver relingen
och tryckte tala vid sig själf.

— Alice, älskade syster, — hör-
de jag honom mumba, — om ström-
mens händelsevis har fört dig hit
ut i hafvet, så kanske denna båt
nu ligger öfver din våta graf. Låt
din tröst i döden vara, att jag har

hållit min ed, och att den man,
som gjorde slut på ditt lif nu skall
dö.

Den stackars mannen trodde
tydligt att hans döda syster hör-
de honom, — och plötsligt fick
jag en lysande ide. Den var myc-
ket djär, men det fanns en svag
möjlighet, att den kunde rädda
mig.

Utän drömmal satte jag den i
värket, och i nästa ögonblick hör-
des en röst liksom stigande direkt
upp ur böljorna.

Rösten var mjuk och mild, som
en kvinnas, och sade följande ord:
— Bror, bror, bro!

Det försiggick en märkvärdig
förändring i den galne mannens
ansikte.

— Jag tyckte att jag hörde en
röst, som kallade på mig ur haf-
vet, — mumlade han.

— Ater hördes rösten, svagt, men
mycket tydligt.

— Bror, bror, känner du min
röst?

— Vid himlen, det är Alices
röst! — skrek han i det han rusade
upp och såg sig omkring.

— Ja, — fortsatte rösten från
böljorna, — det är verkligen jag
— din syster Alice — som talar
till dig. Vi döda låta oss inte
hindras af rum och tid och vi ve-
ta allt. Lyssna till mig, broder!

— Tala — tala! — bad han. —
Jag hör.

Hans ögon strålade och hans
händer rörde sig krampaktigt.

— Broder, — fortsatte rösten,
— broder, du står i begrepp att
begå ett hemiskt misstag. Man-
nen, som du vill döda, är icke min
förförare.

— Har er han då? — stamma-
de den galne med darrande röst.

— Han är dö. Den man, som
du tror är Walter Robertson, lik-
nar honom, men det är inte han.
Dödar du honom, så dödar du en
oskyldig människa.

— Och detta — detta är sagan?
— ropade han ursinnigt.

— Det är sagan.

— Tala, medan rösten ur böljorna lång-
samt ropade:

— Farväl, älskade broder —
farväl till vi ses igen!

— Farväl — ropade han, och
satt därpå länge med ansiktet be-
grävt i händerna.

— Så reste han sig, löste sina band
och föll på knä samt bad mig om
förlåtelse.

— Den döda har stigit upp ur
hafvet för att hindra ett förfärligt
dåd! — utbrast han med bruten
röst. — Kan ni förlåta mig?

— Jag förlåter er, — svarade
jag lugnt, medan en sällsam gläd-
je genomströmmade mig.

Utän att säga ett ord mer grep
han årona och rodde mot land.
Här väntade oss två man. De gin-
no fram till min ledsagare och la-
de händerna på hans axlar.

— Ni har vällat — mycket be-
svär, — sade den ene af dem. —
Det är bäst att ni följer med oss
nu.

— Ja, — svarade den olycklige
mannen, — jag skall följa er hvart
ni vilja. Jag har lugn nu, ty jag
vet att den man, som jag svurit att
döda, har fått sin dom.

Det stod en droksa och väntade
och strax därpå rullade den af
med de tre männen till hospitalet.

Följande dag gick jag dit och
fick då af öfverläkaren höra den
olycklige mannens historia. Be-
rättelsen om ett systems begått
själfmord var endast en inbillning,
men hon hade drunknat under en
lustsegling. På ett eller annat
sätt hade han fått den ideen, att
en viss Walter Robertson, som känt
hans familj i många år, var ansva-
rig för hennes död, och det hade
lyckats honom att rymma från
hospitalet för att tillfredsställa sin
hämndlystnad.

Han drog kort därefter inom hospi-
talets murar.

Nu undra ni nog hvarifrån den
mystiska rösten kom, som tycktes
stiga rakt upp ur Atlantens böljor
— rösten som räddade mig från
döden i den kalla grafven. Som
svär härpå skall det vara tillräck-
ligt att jag presenterar mitt visit-
kort.

Mr Wilfred Rivers.
Mimiker och Ventriloquist.

Ty det var nu öfverträffad färd-
ighet som buktalare och inte an-
nat, som räddade mig ur den van-
sinnige mannens våld och från dö-
den, som lurade så nära.

Canada-nyheter.

Vid omvalet i North Renfrew
Ontario sgrade oppositjonskandi-
daten med öfver 500 rösters ma-
joritet.

Sir Herbert Tupper, f. d. justice-
minister i den konservativa rege-
ringen, synes ha ha dragit sig
alldeles ur politiken, i det han
vägrat att emottaga nominationen
till valkretsar för parlamentet.

Ett rikt guldmynt berättas från
Alaska. Louis Cardinal, från Ot-
tawa, hvilken varit anställd i Do-
minionregeringens tjänst, här i
Alaska påträffat en guldgruva,
som antages vara ett af de rikaste
fynd, som gjorts i detta beryktade
land. Tio mil i andra sidan grän-
sen har han gjort sina inmutning-
ar, och en uppgett utvaskar
en panna grus från 80 cents till
\$3.00. Han har utvigt en värd
på \$0 acres hos Förenta Staternas
regering för att vara säker på
egande rätten. Man antager, på
grund af markens formation, att
ett af världens rikaste guldfält
påträffats.

Utnämningarna till regeringens
järnvagskommission, som skall öf-
vervaka och kontrollera anlägg-
ningen af Grand Trunk Pacific
banan, börja nu offentliggöras.
Till en af dess sekreterare är ut-
nämnd Mr Bell, f. n. sekreterare
för Board of Trade i Winnipeg.
Till kommissionens ordförande sa-
ges f. d. järnvagsministern, Hon.
Blair, blifva utnämnd.

Inga soldanser. Indian departe-
mentet har vägrat att bifalla sol-
dansens återinrättande vid in-
dianernas fastlagers på grund af
dess demoraliserande verkningar,
enligt hvad indianagenten Graham
påstår.

Järnvägskrik pågår i Vancouver,
Western & Yukon Ry. har lyc-
kats skaffa sig inträde i Vancou-
ver, men det har ej gått utan en
del smärta för C. P. R., när
det gällt att skära nämnda banas
spår.

Fraktaxornas lägre i Canada än
i Förenta Staterna. Det kanske
låter oroligt men är icke desto
mindre sant, enligt hvad en ame-
risk korrespondent till "Bo-
ston Transcript" påstår. Han
anför bl. a. att James Hill tager
25 c. för 100 lb hvyte, frakttid
en väglängd af 629 mil under det
C. P. R. för samma summa hylar
det 1002 mil. Hari ser man en
af anledningarna, hvarför Mr Hill
inte vill, att farmarena i Minnesota
och Dakota staterna skola flytta
till ett nordligare luftstreck.

Årlig hästmärknad i Calgary
annar hästfvelsföreningen i N.
W. T. söka få i gång, hvilket tor-
de blifva till fromma för denna
näring. Alla som intressera sig
för hästafvelns befämljande bör
ansluta sig till denna förenin-
g, J. C. Mackay; sönellars,
Medlemskapet är en dollar per
och kan tillställas Secretary,
sebreeders Association, Calgary.

Farmers Co-operative
ting Co. är namnet i
tion, som en tid bedrivit
sambet i Ontario, och v-
sig till Nordvästern. D-
är att tillverka och säl-
maskinerier till aktam-
billigaste pris. V-
till med managern. At
lysta om, att bolaget
stämde god framtid.
knappt var medlemmar
Sedan Winnipeg ära agen-
har ett väl utarbetat
intagits, och slaget har
ter hava för riksvärkam-
är det Mr Oliver.
Toronto

het, men skall nu flytta sin fabrik
till Whitby, hvilken stad gifvit det
särskilda liberala förmerer. Bola-
gets bindare erhöi, på Dominion
utställningen Bronsmedalj, den hög-
sta utmärkelse, som utdelades.

Göteborgssystemet i Canada.
Provincens ingen i Nova Scotia
suges komma förelägga legislaturen
ett lagförslag, grundadt på Göte-
borgssystemet, för att regulera
spritdrycksförsäljningen.

Rat Portage. I måndags hölls
nominering af medlemmar för mu-
nicipalstyrelsen. För mayors upp-
sattes S. Horsewell och d. W. G.
Cameron.

Hördrags morse utbröt eld-
sväda i en af C. P. R:s byggnader,
hvarst telegrafan var inrymd.
Byggnaden räddades visserligen,
men telegrafförbindelsen med den
öfriga världen var afbruten under
flera timmar.

Canadian Pacific Irrigations-
arbete i Alberta sages blifva af
storartadt omfang, ett af de stör-
sta ingenjörprojekt i sitt slag, som
anlagts på denna kontinent. Land-
det ligger straxt invid Calgary,
och kontrakt annonseras för nu.
En hufvudkanal, 35 mil lång skall
grävas med en bottenbredd af 60
fot samt hålla vatten till ett djup
af tio fot. Bikanaler skola där-
ifrån utgrenas, hvilka samman-
lagda längd kommer att uppgå till
175 mil. Att utgräva denna oer-
hörda jordmassa kommer att för-
då särskilda anläggningar. Kraft
maskiner skola konstrueras och
järnvägsspår anläggas. Genom
konstbevattning kommer omkring
tre millioner af det bästa åker-
bruksland, som f. n. ligger öde
på grund af de regelbundet före-
kommande torkperioderna, att
bl. ingas under kultivering. Halften
af detta land är dugligt för odling
af allt slags matnyttiga växter, ut-
der det den andra delen är älsd
för foderplantor.

Liberala partikonvent med an-
daml att nominera kandidater för
dominionparlamentet äro nu till-
lysta, och hålles på följande plat-
ser och tider:

Ou'appelle, i Indian Head. Jan.
Marquette, i Shoal Lake. Jan.
Selkirk, i Selkirk. Jan.
Provencher, i St. Boniface. Jan.
Alberta, i Lethbridge. Jan.
Calgary, i Calgary. Jan.
Portage, i Portage la Prairie.
Winnipeg, i Winnipeg. Jan.
West Assiniboia, Moose J. Jan.
Souris, i Deloraine. Jan.
Macdonald, i Winnipeg. Jan.

Cashel är fortfarande den
Man har nu uppgifvry, och
han håller sig gömd i en drö-
förlägen bora. Resultaten
ga en lättadens smärkällas
af efterforskningvad som nu
af myndigheterna af Cashels
talas om, är boy Han har ej
advokat, Mr Calgary på en
heller varit hlydning till ryk-
tid, hvilket stå i någon slags
ten, att häymningen.

Sjätte Ontarios legislatur,
lo, med af daga i London i
liberal vistades i En gland
fördragetourne. Eolligt
på skulle han svälje orätt
mch under plågorna tog
shifven och skar halsen af

Det nyvalda stads-
stämmande sammansättning:
J. C. Mackay; sönellars,
West, Mc Eashern och
John B. Anderson, Mr Fowler, J. H.
Walker och H. Wilkins.

Mr Frank Oliver har Anyo no-
minerats som den liberala standar-
bärdaren för Edmonton valkretsen.
Man har försökt göra en del sak
mot Mr Oliver från konservativt
håll, medan han ej varit med om att
rusa iväg för provinstele rättighe-
ter, men för dem som önska närma-
re kända Mr Oliver, hänvisas till
hans 20-åriga värk-ambet i det all-
männa tjänst som tidningsutgivare
och legislaturmedlem, som torde
kunna visa, att om någon "stuckit
up" för N. W. T:s rättigheter, så
är det Mr Oliver.

Hemsk olycka

teater.

I dag på aftonen utbröt eld på
Iroquois teatern i Chicago under
pågående föreställning. Teatern
var fullsatt, och när rökens bröt ut
bakom ridån uppstod en fruktans-
värd panic. De senaste telegram-
men meddela, att öfver 550 lik ligga
på bårhusen, samt på sjukhusen mer
än 300 skadade.

En japansisk bot, Tanaka, har
håttats i Vancouver för mord å en
landsmän. Han synes vara en af de
farligaste betvar på västkusten.

Sir Henry Strong, f. d. ledamot
af Högsta domstolen, har inlagt
ansökan, och fått den beviljad, att
bära revolver.

Rikt malmfynd Från Halifax
meddelas, att vid Cheticamp i nord-
liga delen af Cape Breton, funnits en
koppargruva, som nästan kan kal-
las ett kopparberg. Malmdrän är
275 fot hred och innehåller därjem-
te guld, silver och andra metaller.
Fyndet räknas till ett världens för-
nämsta.

Scandinavien. En olycka, hvil-
ken kunnat haft ödesdigra följder,
var sonen till pastor Rosenthal
ute för en dag i förra veckan, i
det att ett kullfalladt träd träf-
fades honom i hufvudet gossen
undslapp lyckligt nog med endast
ett större sår öfver öns ägat.

Ej mindre än fyra barn fram-
kom uti ett heliga dopet i Mr
Japans hem lördagen den 19 dec.
Alla fyra voro pojkar. Namligen
en till P. Hermanson, en d.
C. Swan, en till J. A. Johnson,
en till M. Pearson. Pastor Ro-
senthal förtäddade dopakten.

Trösklen för år är nu slutad i
att Mr E. Dunroth drog in sitt
åft till jul.

Timmerafverkning och skogning
er att taga full fart öfver
År.

Skäval slädföre, som väder var
utmärkt under Julhelgen.

Från utlandet.

Nya judoförtöjelser betaras från
Ryssland i samma trakter, där de
härresande uppträderna för en tid
sedan ägde rum, nämligen Kishi-
neff.

Konung Kristian af Danmark har
inbjudnat under en resa i Österrike.
Några farhågor för hans lif föredn-
nes emellertid leke.

Krigsfloran i Ost Asien ökas hvar-
je dag. Japan har utannonserat
krigsrediteven och organiserat
bela statsförvaltningen på krigsfot
och trupper hafva öfverfört till Ko-
rea.

Mr Wm. Bryan befinner sig på
rundresa i Europa och hälar på i
de gamla kungaborgarna. Senast
han lit höra från sig, var han i Pe-
tersborg på besök hos zaren, där
han förfrågade sig om det ryska
undervisningsväsendet.

I kongressen hafva en del talare
hårdt angaffit president Roose-
velts politik mot Columbia, som helt
enkelt betraktas som ett öfvergrepp
på konstitutionen. Icke desto mind-
re torde Mr Roosevelt sitta säkert
i sadeln, ty han åstajuter större
popularitet än någon annan re-
publikansk ledare.

Käjar Wilhelm är nu så pass
återstild, att han kunnat hålla ett
tal, hvilket efter vanligheten väckt
uppsende. Han nämde i tal, att
det var general Blücher och hans
preussare, som räddade engelstäm-
nen från att förlora slaget vid Wa-
terloo. Detta påstående har väckt
en storm af ovilja bland engelstäm-
nen, som naturligtvis bosviffa kä-
sarens auktoritet som historisk fors-
kare.